

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Peroutkou ve věci

žalobce: **V. T. C.**, narozený X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 20, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2026, č. j. OAM-1216/ZA-ZA11-HA13-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu je podle § 10a odst. 1 Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), nepřipustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

II. Obsah žaloby a ostatních podání účastníků

2. Žalobce v *žalobě* namítal, že napadené rozhodnutí není podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, řádně odůvodněné. Žalovaný zcela nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Dále podle žalobce mělo dojít k porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu a § 10a a § 11a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je též v rozporu s Úmluvou o právním postavení uprchlíků, čl. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce ve správním řízení poukazoval na to, že se obává návratu do země původu z důvodu ničivých povodní, které Vietnam postihly. Žalovaný též zcela ignoroval, že žalobce má na území České republiky manželku a tři nezletilé dcery. Žalovaný pochybil, pokud žalobci neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Ani vůbec nevysvětlil, z jakého důvodu jej žalobci neudělil.
3. Žalovaný ve *vyjádření* k žalobě uvedl, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení. Žalovaný je přesvědčen, že všechny relevantní skutečnosti podrobně posoudil. Žalobce ve druhé žádosti uvedl stejné důvody jako v první žádosti. Poukazoval-li na humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, žalovaný dodal, že naplnění daných podmínek se v opakované žádosti neposuzuje. Rodinné vazby nejsou ve vztahu k mezinárodní ochraně relevantní. K tomu slouží režim zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Taktéž to, že ve Vietnamu byly povodně, není z hlediska mezinárodní ochrany právně významné. Živelní pohroma nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Vietnam je považován za zemi schopnou zajistit svým občanům základní pomoc při přírodních katastrofách.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu a řízení o předchozí žalobcově žádosti

4. Dne 27. 10. 2025 žalobce požádal o mezinárodní ochranu.
5. Dne 3. 11. 2025 žalobce poskytl k žádosti o mezinárodní ochranu následující údaje. Pochází z Vietnamské socialistické republiky a je bez politického přesvědčení. Je ženatý a má tři nezletilé děti. Nemá žádná zdravotní omezení. Poprvé přijel do České republiky v roce 2002 a od té doby byl ve Vietnamu třikrát na jednoměsíční dovolené. O mezinárodní ochranu požádal, neboť v České republice má rodinu a bylo mu zrušeno vízum. Ve Vietnamu jsou povodně. Jiné důvody nemá.
6. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2024, č. j. OAM-429/ZA-ZA11-HA13-2024 (dále jen „rozhodnutí o první žalobcově žádosti“), žalovaný žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný identifikoval, že žalobce o mezinárodní ochranu žádá kvůli legalizaci pobytu v České republice, neboť zde má rodinu, a kvůli tomu, že se pro svou drogovou kriminální minulost obává stíhání nebo trestu ve Vietnamu. Podle žalovaného rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení azylu. K otázce humanitárního azylu žalovaný přihlédl k žalobcově rodinné, sociální a ekonomické situaci, k jeho věku i zdravotnímu stavu. Žalovaný připomněl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy by bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

„nehumánní“ azyl neudělit. Žalovaný nepovažoval žalobcovu situaci (rodinné příslušníky na území České republiky) za případ hodný zvláštního zřetele. Žalovaný se konečně zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany. Podle žalovaného při návratu do země původu žalobci nehrozila vážná újma. U žalobce ani nebyly dány důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Žalovaný tak žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany.

7. Rozsudkem ze dne 22. 5. 2025, č. j. 55 Az 14/2024-30, Krajský soud v Praze žalobu proti rozhodnutí o první žalobcově žádosti zamítl. Usnesením ze dne 9. 9. 2025, č. j. 22 Azs 105/2025-37, NSS žalobcovu kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl.
8. Součástí správního spisu jsou: *Informace OAMP ze dne 23. 5. 2025 – Vietnam: Bezpečnostní a politická situace v zemi. Výbrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv.*
9. V napadeném rozhodnutí žalovaný zrekapituloval údaje, které žalobce uvedl k podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný srovnal důvody pro opakované žádání o mezinárodní ochranu s důvody, které žalobce sdělil v předchozím řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce v obou řízeních žádost o mezinárodní ochranu odůvodnil tím, že má v České republice rodinu. V řízení o opakované žádosti navíc jako novou skutečnost uvedl, že ve Vietnamu jsou povodně. Žalovaný žalobcovu první žádost o mezinárodní ochranu řádně posoudil. Nově tvrzená skutečnost není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nebo nové meritorní posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. V žalobcově zemi původu nedošlo od projednání první žádosti ani k žádné změně, která by mohla odůvodňovat nové projednání opakované žádosti.

IV. Posouzení žaloby

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. O žalobě soud rozhodl bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
11. Podle § 32 odst. 9 věty první zákona o azylu při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Žalobce v soudním řízení netvrdil existenci nových důležitých skutečností, které by nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, a ani soudu není existence takových nových skutečností známa. Proto žalobu posoudil v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů.
12. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
14. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
15. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobcová žádost o mezinárodní ochranu byla již druhá v pořadí, tj. jednalo se o opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

azyly. Odůvodnění správního rozhodnutí v případě zastavení řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat zdůvodněný závěr o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS).

16. Žalobce v řízení před žalovaným opětovně poukazoval na svojí rodinnou situaci (měl v úmyslu zlegalizovat pobyt na území České republiky), k čemuž doplnil, že ve Vietnamu jsou aktuálně povodně. Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom ohledu, že snaha o legalizaci pobytu skutečně nepatří mezi okolnosti relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Jak dlouhodobě judikují správní soudy, pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2005, č. j. 7 Azs 197/2004-49, usnesení NSS ze dne 29. 10. 2007, č. j. 5 Azs 74/2007-61, nebo ze dne 22. 9. 2021, č. j. 2 Azs 161/2021-29, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2023, č. j. 32 Az 37/2021-32, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2024, č. j. 19 Az 14/2024-31).
17. V žalobě žalobce v souvislosti se svojí rodinnou situací a zároveň nově s povodněmi ve Vietnamu namítal, že mu měl být udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o pobytu cizinců. Soud souhlasí s žalovaným v tom, že v žalobcově případě nelze o udělení humanitárního azylu uvažovat. Soud zdůrazňuje, že žalobce podal svoji druhou žádost o mezinárodní ochranu po dni 1. 10. 2025, od něhož platná právní úprava *udělení tohoto institutu vůbec neumožňuje* [srov. část patnáctou, čl. XIX, písm. a) a část první, čl. I, bod 36 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony]. A i kdyby snad právní úprava žalobci umožňovala udělit humanitární azyl, v případě posuzování přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu žalovaný není povinen zkoumat, zda nové skutečnosti svědčí ve prospěch udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu se zkoumají nové důvody vztahující se k hrozbě pronásledování nebo vážné újmy. S ohledem na důvody hodné zvláštního zřetele (důvody pro případné udělení humanitárního azylu) žalovaný může opakovanou žádost posoudit jako přípustnou podle § 11a odst. 4 zákona o azylu (usnesení NSS ze dne 14. 8. 2025, č. j. 10 Azs 102/2025-51, či ze dne 24. 1. 2024, č. j. 7 Azs 273/2023-25). K aplikaci § 11a odst. 4 zákona o azylu se ovšem správní orgán ani nemusí výslovně vyjadřovat, nejsou-li dány žádné významné okolnosti, k nimž při své úvaze odůvodňující zastavení řízení nepřihlédl (rozsudky NSS ze dne 19. 7. 2024, č. j. 5 Azs 80/2024-28, a ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74). Žalovaný i soud již v předcházejícím řízení uzavřeli, že v žalobcově případě nejsou dány okolnosti hodné zvláštního zřetele. Na tom nyní nic nemění ani povodně ve Vietnamu. Z žalobcovy stručné zmínky o povodních ve Vietnamu neplyne, že by vietnamské státní orgány situaci (nezvládly) nezvládaly a své obyvatele Vietnamu nedokázaly ochránit (např. i vnitrostátním přemístěním, i případě humanitárního azylu totiž platí obecný princip azylového práva, podle kterého lze azyl udělit v případech, kdy se žadateli nedostane vnitrostátní ochrany).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

18. Soud tak činí dílčí závěr, že žalobce v opakované žádosti netvrdil žádné nové skutečnosti, které by byly relevantní z hlediska mezinárodní ochrany [podmínka 1), resp. 2) zastavení řízení o opakované žádosti]. To žalovaný v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně odůvodnil.
19. Pokud jde o případnou změnu situace v zemi původu, žalovaný si obstaral *Informaci OAMP ze dne 23. 5. 2025*. Z tohoto podkladu není patrné, že by se od posouzení první žalobcovy žádosti situace v zemi původu nějak změnila a nově by byly dány skutečnosti nebo zjištění, které by svědčily o hrozbě pronásledování nebo vážné újmy. Podklady, z nichž žalovaný vyšel, byly vypracovány poměrně recentně před vydáním napadeného rozhodnutí, přičemž žalobce ve správním řízení ani v žalobě s aktuálností nebo relevancí shromážděných podkladů nijak konkrétně nepolemizoval.
20. I podmínka 3) pro zastavení řízení o opakované žádosti byla splněna. Soud nemá důvod pochybovat o tom, že podklady, z nichž žalovaný vyšel, jsou již zastaralé nebo pro projednávanou věc nerelevantní.
21. Konečně, v žalobě bez dalšího poukázal na to, že žalovaný porušil § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu, a § 10a a § 11a zákona o azylu, Úmluvu o právním postavení uprchlíků, čl. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato obecná tvrzení však nelze považovat za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem tyto námitky nedostály. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se proto těmito námitkami nezabýval a napadené rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. Soud rozhodl ve věci samé bez zbytečného odkladu poté, co provedl všechny nezbytné procesní úkony, a proto nerozhodoval samostatně o návrhu přiznání odkladného účinku žalobě.
24. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. března 2026

JUDr. Jan Peroutka v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.